

jaa slet stillede, at de komme til at dække for hinanden i et Omfang som det omhandlede. Altsaa den Bestemmelse har jeg ikke Noget imod. Det kan ogsaa være meget rigtigt, at Bestyrelsen ifølge § 4 skal forpligte sig til at meddele Indenrigsministeriet enhver Oplysning, naar den affordres den angaaende Foreningens Forhold. Derimod forekommer det mig at være at gaa for vidt, naar man vil have, at den ene Revisor skal udnævnes af Indenrigsministeren. Netop fordi Sagen skal være jaa simpel og jaa lidet kostbar som mulig, tror jeg, det er heldigst at blive ved de gamle Bestemmelser for den Slags Foreninger, at Laantaagerne selv udnævne deres Revisorer. Jeg kan heller ikke se, at der i jaa Henseende er det Mindste til Hinder, særlig naar man fastholder alle de andre betryggende Forholdsregler, som findes i nærværende Lovforslag. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget paa det Bedste. Jeg tror, der er mange Egne, særlig i Sjælland, hvor jeg bedst kender Forholdene, hvor man har ønsket det Lovforslag. Det er jo ogsaa bekendt, paa hvilken Maade Lovforslaget er blevet til, hvorledes der har været forhandlet derom, og hvor grundigt det er blevet overvejet, hvilken Tilslutning, det har vundet, navnlig ogsaa fra Verne; den første ærede Taler er jo ogsaa Repræsentant for en Økreds.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Om der i dette Dieblik maatte være nogen Trang til en Lov som det foreliggende Forslag, kan maasse anses for tvivlsomt, og det synes ogsaa at være erkjendt fra forskjellige Sider. Imidlertid er jeg personlig i alt Fald tilbøielig til at tro, at der vel har været Tid for nogle Aar siden, hvor der var Trang og Ønske om en saadan Lov, og jeg skal ikke lægge Forslaget særlige Hindringer i Veien. Det er ganske rigtigt, som det blev sagt af en æret Taler fra Thyen (W. Petersen), at vi allerede have 12 Kreditforeninger, og jaa spurgte han: Have vi ikke Kreditforeninger nok? Jo, det have vi ganske sikkert, men vi have ikke nogen Kreditforening, hvor der er, eller fornuftigvis kan være Udgang til Laan for Kommuner. Det maatte i alt Fald være en ganske særlig indrettet Serie og paa andre Vilkaar, som ikke efter min Mening kunde passe paa nogen af de bestaaende Kreditforeninger, hverken med Hensyn til Reservecfond eller Amortisationsfrist. Jeg kan give den ærede sidste Taler nogen Ret i, at Reservecfond maasse er mindre nødvendig overfor en saadan Kreds af Kommuner, som der vil være Tale om i denne Kreditforening. Men en kortere Amor-

tisationsfrist er langt mere nødvendig; det ligger i Sagens Natur, at Kommunernes Laan maa amortiseres hurtigere end andre Laan, og derfor passer Forholdet efter min Mening ikke i de øvrige Kreditforeninger. Jeg vil ikke benegte, at det paa Thyen s. Ex. som en æret Taler har sagt, er saaledes, at enhver Kommune, ogsaa en mindre, har en vis Lethed ved at faae Laan i Sparekasserne. Ja, maasse er det Tilfældet i enkelte rigere Landsdele, men ikke overalt i Landet, og der er heller ikke jaa Banffeligheder derved. Det vilde derfor have været et Gode for ikke jaa Kommuner, om de havde haft en Kreditforening tidligere. Om den faktisk vil komme i Stand, og om det vil vise sig at være en Institution, der vinder Tilslutning, tror jeg ikke, man kan sige Noget om. Jeg ser vel, at det svage Punkt er det, om Kommunerne ogsaa ville gaa med hinanden med Hensyn til det solidariske Ansvar. Vilde de Kommuner, der føle sig solide, ogsaa paatage sig det solidariske Ansvar sammen med de Kommuner, der føle sig mindre solide, mindre kontante? Paa det Spørgsmaal vil det faktisk komme til at staa til Syvende og Sidst. Det er imidlertid ikke vist, at der vil blive jaa store prattiste Banffeligheder, som man tror, det vil i alt Fald først vise sig senere, og først da vil Forholdet komme til at ligge klart for, naar man ser, hvilke Vilkaarene vil blive, og hvad der vil gaa med til Administrationen og andre Formaal. Man bilde sig ikke ind, at de Institutioner, for hvem det ligger nærmest at hde Kommunernes Laan, gjøre det for Kommunernes Skyld, nei, de gjøre det for deres egen Skyld, for Forretningens Skyld. Det kan være, at Livsforsikringsanstalten, for hvem Kommunelaanene mindre passe, af den Grund har gjort Vilkaarene haardere, end de Institutioner, som Kommunerne ellers have henvendt sig til, det kan jeg forstaa; det gjælder jo særlig for denne Institution til en hvilken som helst Tid at kunne realisere sit Tilgodehavende, og for den passer Kommunelaanene altsaa ikke jaa godt. Der er en Ting, som jeg vil bede erindret, naar det ærede Medlem fra Helsingør (Tvede) talte om den private Bedrifts Soliditet i Forhold til Kommunerne. Hvad Realisationen angaar, er det rigtigt, at naar jeg laaner i en fast Giendom, kan jeg til enhver Tid, med en vis Opsigelsesfrist, gaa til at realisere Pantet, men det kunne Kommunerne ikke gaa ind paa, Kommunerne ere ikke kontante i den Forstand. Men hvad Spørgsmaalet om den aarlige Ydelse og Soliditeten med Hensyn til denne angaar, kan jeg